

Μὴ φεύγῃς! Μείνε! Μείνε!

ΧΟΡΟΣ

ὦ! τί σκηνὴ φρικτὴ!

ΛΟΥΚΙΑ

ὦ! μίαν χάριν!—Εἶναι
ἡ τελευταί' αὐτή.

«Μὴ φύγῃς, ἡ ψυχὴ μου
πρὶν φύγῃ καὶ πηγαίνῃ.

ὦ! παύει ἡ πνοή μου
κ' ἐκλείπει ὁ σφιγμός.

Ἐνας παλμός μοι μένει,
κ' εἶν' ἔρωτος παλμός.

ὦ! ἔρχου τὸ ἐσπέρας
ἔς τὰ μνήματα τὰ μαῦρα,
καὶ ὅταν κλαίῃ ἡ αὔρα
κλαῖε καὶ σὺ μαζῇ!

Κ' ἐγὼ εἰς τοὺς αἰθέρας
εὐδαίμων θέλω ζῆ.

Ν Υ Ξ

Ἐκ τῶν τῆς Κυρίας Γεραρδίνης. (Voici l'heure où tombe le voile)

Ἴδου ἡ ὥρα. Κατ' αὐτὴν μοι λύονται τὰ χεῖλη.

Ὁ πέπλος ἀποσύρεται ἀπὸ τῶν τόσων μου δεινῶν.

Ἄμα τὸ ἄστρον τῆς νυκτὸς τὸ πρῶτον ἀνατείλῃ,
ὥς ἄνθος ἡ καρδία μου ἀνοίγεται νυκτερινόν.

ὦ νύξ βαθεῖα, βασιλὶς τοῦ σκότους, τῆς γαλήνης,
εἰς τὴν σιγὴν σου ἀντηχεῖ πᾶς τῆς καρδίας μου παλμός.
Τὸ αἶσθημά μου ἄδολον σὺ βλέπεις, σὺ μὲ κρίνεις
ἄλλως ἀφ' ὅ,τι τῶν πολλῶν ὁ ἀμβλυόττων ὀφθαλμός.

Σὺ μόνη τὸ μυστήριον γνωρίζεις τῆς καρδίας,
ἣτις γογγύζει ἐν σιγῇ, ἐν ᾧ τὸ χεῖλός μου γελᾷ·
καὶ τῆς φιλοσοφίας μου ἠξεύρεις ὁ μανδύας
πῶς εἶναι πρόσχημα ψευδές, καλύπτον τραύματα πολλά.

Εἰς τὴν προστάτιν σου σκιὰν σταλάζει ἐλευθέρως
τὸ δάκρυ μου ἀόρατον, ὁ πικρὸς θρήνος ἀντηχεῖ.
Πρὸς σέ ὁ πόνος δὲν σιγᾷ, δὲν κρύπτεται ὁ ἔρω,ς,
οὐδ' ὑποκρίνεται χαρὰν ἢ ἀθυμοῦσά μου ψυχή.

Ῥίπτω μακρὰν τὸ ῥόδινον τῆς κεφαλῆς μου στέμμα·
τοῦ πένθους σύρω ἐπ' αὐτὴν τὸ κάλυμμα τὸ μελανόν.
Κύπτει τὸ μέτωπον ὠχρὸν, κλίνει θολὸν τὸ βλέμμα,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μου ὁ ἔρω,ς κάμπτει ταπεινῶν.

Ἄλλ' ἤδη ὁ αὐγερινὸς προκύπτ' εἰς τὸν αἰθέρα,
κ' ἡ αὔρα πνέουσα ψυχρὰ μοὶ ἀναγγέλλει τὸ πρωῒ.
Ἐντός μου νύξ ἐγείρεται ὅταν ἐκτὸς ἡμέρα.
Τὸ ψεῦδος πάλιν ἄρχεται καὶ ἡ ἐπίπλαστος ζωή.

